

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarıları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar

KRALLAR VE SOYTARILARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik 2

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dex'te 1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-6932-63-0

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Mahdieh Seyedi

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece 34295

İstanbul Tel: (0212) 463 71 25

Sertifika no: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

KRALLAR
VE SOYTARILARI

DEX KOPYA

DE
X

Ateş Yıldızı

Tarihin arta kalanları, yıkımın öncüleri, yeniden doğuşun ortaklarının adının çizileceği o gün gelmişti. Kuyruklu yıldızın meteor yağmuruyla aynı anda parlayacağı gece yarısı yaklaşıyordu. Akkor bulutlar geri çekildi. Yanardağın içindeki volkan kaynamaya devam ederken savaşın kalıntıları Ateş ve Işık Krallığı'nın kayaçlarının üzerinde birikiyordu.

Yağmurun altında ıslanarak yürümeye devam etti. Saçları fırtınanın şiddetiyle ensesine yapışmış, yağmur damlaları bedenini esir almıştı. Yaralanmıştı ama asıl yarayı henüz almadığını biliyordu. İçinde, yüzeye çıkmaya hevesli volkanik bir enerji vardı. Gözlerinde ışığın mutlak hâkimiyeti, seyrediyordu. Ateş ve Işık Krallığı'nın gücünü aldığı ateş yıldızı, yıllar sonra ilk kez bugün gökyüzünde görünecek ve birçoğunun kaderini çizecekti. Bu düşünce adamın adımlarının titremesine neden oldu.

Bilmediği ise gökyüzü ve yeryüzü vârisinin bu gece belirleneceği idi.

Surların arasında kollarındaki emanete sıkı sıkıya sarılmış ilerlerken, peşi sıra onu takip eden alevler ve ışık gölgeleri, yön gösterici ve koruyucu bir kalkan gibi üzerini örtmüştü. Sarayın etrafına dizilmiş volkanik dağlar aynı anda fokurdamaya başlamış, patlama ânını sabırsızlıkla bekliyor ve gecedен daha karanlık bir çalgının tellerine basıyordu.

"Daren!" diye bir ses yükseldi şatonun ardında. Soluk soluğa kalmış adam ismini duyduğu an koruma güdüsüyle kaşlarını çatı. Saçakların altından tanıdık bir yüz çıktığında duraksamak için

kendine izin verdi ama alev alev yanan kızıl harelî gözleri ağaçların ardında dolanıyordu. Etrafta hiç kimse yoktu. Herkes bu gece için şölenin tadını çıkarıyordu. Yeniden kurulan düzene ayak uydurmanın yolunu arıyordu. Su Krallığı'nın yok oluşu bütün dengeleri altüst etmişti. Babasının yaptığı bu devrim sadece Elemental diyarı için değil, tüm insanlık için büyük bir savaşın ilk sancısıydı.

Kollarındaki bebeğe biraz daha sıkı sarıldı. Onu yağmurdan koruyabilmek için kanatlarını üzerine bir tente gibi örtmüştü. Hareket etmekte zorlanarak güvenilebileceği tek adama baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu krallığın muhafızı Yüzbaşı Şafak. Kaşlarını çatmış, o da sadık olduğu lord gibi nefes nefese kalmıştı. “O da kim?” Bakışları efendisiyle kanatlarının arasındaki bir kundağa sarılmış bebeğe kaydı. Devasa kanatlarını yavaşça geriye çekti Ateş ve Işık Krallığı'nın ikincisi Lord Daren. Tepelerinde bir şimşek çaktı ve biraz ötelere kontrolsüz bir yıldırım düştü.

“Arın öldü,” diye fısıldadı. Gözleri feryat figandı, kelimenin gerçekliği diyarın en güçlü lordlarından birinin yakasına yapışmış onu çekiştiriyordu. En yakın dostu ölmüştü. Öldürülmüştü. Öz babası Toprak ve Bereket İshası Amon'un öncülüğünde abisi Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası Lord Evran tarafından. Bugün hem abisinin, ailenin ilk erkek çocuğunun ölümünü yaşamış ve onun yerine Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası olmuş hem de en yakın dostunu yitirip kollarını kaybetmiş gibi hissetmişti. Kanatlarına daha sıkı sarıldı, elinde bir tek onlar kalmıştı.

Muhafızın krallığına özgü kızıl kahve gözleri irileşti. Bu haber birçok anlama geliyordu ama aldığı eğitimleri hatırlayıp acıyı ve korkuyu bastırdı. Tek dizinin üzerine çöküp yumruk yaptığı iki elini de omzunda çaprazlayarak sadakatini bildirdi. Her hareketi yağmurun altında çığ sesler bırakıyor ve su damlaları etrafa saçılıyordu.

“Işıklar ve alevler sönene kadar hizmetinizdeyim ve sadık bir elçinizim; sonrasında ışıkların ardında küllerim savrulduğunda yine siz ve krallığınız için var olacağım.” Konuşurken hem gururluydu hem yas içindeydi.

Kutlamaların nedenini artık o da biliyordu.

Su Krallığı düşmüştü, Elemental diyarı kralını kaybetmiş ve terk edilmişti. Ateş ve Işık Krallığı muhafızı Yüzbaşı Şafak'ın sadakati abisinin döneminde bile Daren'e aitti ama Su Krallığı'nın Ishası Lord Arın, tüm diyarın efendisiydi. İkisi de hem büyük bir lider hem de yakın bir dost kaybetmişti. Muhafız son kez göğü delmek ister gibi yağın yağmurun altında ayağa kalktı. Hareketiyle birlikte belindeki kemerden kara kayalıkların ateşinde dövülmüş çelik kılıcı yere düştü. Sıkı sıkıya bağlı olduğundan emin olduğu kılıcın düşüşü muhafızın gözlerinin iri iri açılmasına neden oldu. Çelik, su birikintisinin içinde parlayarak gömüldü.

Bir muhafızın kılıcı yere düştüğünde krallıkta bir uğursuzluk boy gösterirdi.

Lord Daren'in gözleri kılıca asılı kaldı. Kanatları arkasında onu çok uzaklara götürmek ister gibi hareketlenmişti. Kanatlar hiçbir zaman suyu sevmezdi, suya dokunan kanatlılar bir daha uçamazdı ama o kanatlarını en çok yağmurun altında çırpmayı severdi. Kendini en çok suyun üzerinde salınırken iyi hissedirdi. Şimdi baktığı su birikintisi kılıcın güçlü çeliği ile birleşmiş, tıpkı kanatları gibi onun çok uzaklara uçuşu gerektiğini fısıldıyordu. Karanlıklar ve kahkahalar, sığ sular ama boğulanlar soğuk bir nefes gibi omurgalarından aşağı indi. Kanatları omzunun ardında dikleşti.

En başından beri bu krallığın kaderi olduğunu biliyordu, o bunun için dünyaya getirilmişti ama bu şekilde değil; bu şekilde düşlememişti, bu kadar kayıpla değil.

"Lordum," dedi Yüzbaşı Şafak kim olduğunu hatırlatmak ister gibi. "O kim?" Eğilip kılıcı almamıştı; muhafız yere düşen kılıcın artık ona ait olmadığını biliyordu. O artık akıtacak kanı arayacaktı ve en çok da bu yüzden sesi titreyerek sordu o soruyu.

Lord Daren başını sallayarak alnına dökülen saçlarını savurdu. Deri kıyafetlerinin üzerinden su damlaları kollarının arasındaki ipek kumaştan yapılma kundaktaki bebeği sarıyordu. Adam bakışlarını kucağındaki bebeğe çevirdi, küçük kız elini kaldırmıştı ve damlaları parmak ucuna topluyordu.

Su, sadık bir hizmetkâr gibi ona doğru diz çöküyordu.

Keder ve korkuyla yutkundu, bebek yavaşça kıpırdandı, yağ-

mur şiddetini onunla artırınca iki adam birlikte başını gökyüzüne çevirdi. Gökyüzünde bir yağmur çemberi oluşmaya başladı. Şatonun önündeki sunakların dikili taşlarına bir yıldırım daha düştü ama bu defa yakmadı, çember şeklinde olan sunak alevle ve suyla bir dansa koyuldu.

“Dünyanın kaderi...” diye fısıldadı Ateş ve Işık Krallığı’nın Is-hası Lord Daren. “Su Krallığı’ndan geriye kalan tek şey.” Bebeğin krallığının simgesi olan deli mavi gözleri onu havaya kaldırdığı an kendisine doğru döndü. Henüz küçüktü. Çok küçük.

“Su Krallığı’nın Vârisi,” diye tamamladı cümlesini. Yağmur, küçük kızın etrafında bir girdap gibi dönmeye başladı. Su damlaları keskin uçlu oklar olup onun ardında dizildi. Arın’dan geriye kalan son büyü hepsini çevreledi. Bir ordu asker tarafından kuşatılmışlardı ama sadece buzdan oklar onlara doğrultulmuştu. İki adam bu manzara karşısında geri çekilmelerine gerek olmadığını biliyordu, su sizin için ayağa kalktığında ondan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordu ama havada asılı kalmış damlacıklar birleşmeye başladı. Buzdan iki büyük kılıç şeklini alıp küçük kızın arkasında çaprazlandı, kılıçların ucunda alevler suların içinde yanmaya başladı.

“Daren, o bebekle yakalanırsan diyecektim ben de...” Muhafız geç kalınmış bir cümleyi kafasından geçiriyormuş gibi dile döktü.

Su onlara saldırmadı, tehlikeli olmadıklarında karar kıldı.

“Biliyorum!” Kanatlarını yeniden koruma içgüdüsüyle bebeğin üzerine örttü. “Neler olacağını biliyorum ama bundan kötüsü olamaz. Amon bütün kontrolü ele geçirdi. Şimdi onu durdurmak mümkün değil...” Gözlerini derin bir nefes alarak kapattı. “Ama bunu bir gün mümkün kılmanın tek yolu bu bebek.”

Fırtına şiddetini artırırken Ateş Krallığı’nın arka seferinden bir hareketlilik meydana geldi. Hava boğucu derecede bulanıklaşmaya başladı. Gökyüzü ellerinin arasındaki bebeği ondan almak istercesine var gücüyle güremeye koyuldu. Gökyüzü sanki yağmurla bir çatışmaya girmişti.

“Bu normal değil.” Muhafız gökyüzüne karşı çıkabilecekmiş gibi elini havaya kaldırdı. “Yağmur devam ediyor.” Bakışları önce arkadaki hareketliliğe, sonra yeniden lorduna döndü. Konuşurken onu

uzun zamandır görmediği kadar tedirgindi. Endişeli ve diken üzerindeymiş gibi hararetlidi. “Yağmur dinmediği sürece onun hayatı olduğunu bilecekler. Bilecekler ve peşine düşecekler. Amon onu sağ bırakmaz.”

Lord Daren bundan çok daha fazlası olduğunu kafasının içindeki kuklaların iplerinde hissediyordu. Kuklalar iplerini dört bir yana çekştirip onu uyarıyordu. Yağmuru durdurmanın bir yolu olsa bunu yapardı. Tüm bunları durdurmanın başka bir yolu olsa yapardı.

Oyalanacak vakitleri yoktu. Çocuğu bir an önce bu diyardan çıkarmalıydı. Lord Arın’ın onu emanet ettiği şamanlar ölü bulunmuştu. Toprak Lordu Amon elbette vârisin peşine düşecekti. Bir gün hepsinin peşine düşeceği gibi.

“Benimle gel!” Kirpiklerinde ağırlık yapan yağmur damlalarından kurtulmak için birkaç kez gözlerini kırptı. Krallıktan çıkmadan önce en hızlı olan atı yanına çağırdı. Gökyüzü bugün kanat çırpma için güvenli değildi. Ata binerken bebeği askere uzattı. Küçük kız mırıldandı ama muhafız onun minik elini tuttuğunda yeniden sessizleşti.

“Çok güzel...” diye mırıldandı Yüzbaşı Şafak. Gözlerine baktığı an herkesi olduğu gibi onu da esir almıştı. Su Krallığı’na özgü bembeyaz teni, beyaz kirpikleri ve o kirpiklerin altında sınırsız bir okyanusa hükmedecek iri mavi gözleri parlıyordu.

“Güzel tabii,” dedi Ateş ve Işık Krallığı Işası Lord Daren yeniden bebeği kollarına alıp bir eliyle eyeri kavrarırken. “O yıkılmış krallığın vârisi olacak.” Tüm güzellikler ve tüm güçler ona bahsedilecek... Tıpkı tüm acıların da ona bahsedileceği gibi. Her şeyin en çoğunu o alacak. En çok ondan korkacaklar, bu yüzden en çok onun peşine düşecekler.

“Nereye gidiyorsun?”

Boynunu yavaşça çevirip ona döndü. Ona güvenebileceğini biliyordu, bundan şüphesi yoktu ama onu güvence altına almak için daha fazlasını söylememeliydi. Ateş yıldızı gökyüzünde süzülürken, güçleri zirve noktasına ulaşmışken yapabileceği tek şeyi yaptı. Yapabildiği en büyük hayalbaz numarasını yaptı.

Zihnindeki ipleri üç kez salladı. Örümcekler ağlarını ışık hızında örüp alevlerle onu destekledi. Tüm diyar bir buharla bulanmaya başladı. Saydam bir büyü numarası kurnazlıkla sihrin üzerini örttü.

Şafak ona yapılan ve ne olduğunu çok iyi bildiği kuklacılığı şaşkınlıkla takip ederken gözlerini ellerine çevirdi. Kıyafetlerine. Silahlarına. Hepsi birer birer dönüşmüştü. Kraliyet armasının olduğu parlak siyah pelerin. Toprak Krallığı'na ait bilenmiş en iyi kılıç. Özel tasarım deri kıyafetler. Ve taşımakta zorluk çekip aniden dengesizleşmesine neden olan alev mavisini pullarla çevrili devasa kara kanatları.

"Ne yapıyorsun?" Ayakta durmaya çalışırken derin bir nefes alarak soludu. Şimdi saçları uzamış, köşeli çenesinin üzerinde hafif bir sakal çıkmıştı.

"Seni ben yapıyorum." Lord Daren kaşlarını kaldırıp bu aldatmacanın tüm diyarı bir kalkan gibi sarmasını bekledi. "Şölene git ve benim gibi davran. Hiç kimsenin ortada olmadığını anlamadığına emin ol." Ondan çok fazla şey istediğini biliyordu. Şu an ortalık savaş alanından daha kötüydü. Kimilerine göre savaş bitmişti ama asıl savaşın öncüsüydü sadece olanlar. Savaş sonrası orada olması ve katil babasının yaptıklarını savunması gerekiyordu. Onun olmasını istediği canavar olması gerekiyordu.

"Bunu Arın'a borçluyum." Serinkanlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi, gölgesi ardında devasa bir boyuta ulaştı. Şafak bu zamana dek bir Muhafız'ın alabileceğin en zor, en tehlikeli görevi gururla kabul ederek bir kez başını salladı. Lordun ve muhafızın bakışları minnet ve belki de vedayla birbirine kilitlendi. Lord Daren tek elle tuttuğu atın eyerini çekti, bacaklarını atın gövdesine bir kez vurdu ve dörtnala yola koyuldu. İki de birbirinden zor görevler için bir kez daha ardına bakmadan yola düştü.

Geceyi ikiye bölerek dörtnala koşan kutsanmış olanlardandı. Elemental diyarının gördüğü tek melez lord olmasıyla biliniyordu. Annesi günahlar kraliçesi ve diyarda lord unvanını almış tek kadın olan Ateş Krallığı'ndan Vera. Babası Toprak Krallığı'nın ve artık diyarın kralı olan Lord Amon. Dengi olmayan diyorlardı bu yüzden ona, aidiyet duygusunu tanımayan. Ve ona hasret kalan. Alfinler gökyüzünün onlar için çizdiği haritayı yaşardı ama Lord Daren'in haritasının sınırları belirsizdi. Melez olmak ondan her şeyi almıştı, farklı olmak onu her zaman oyunun dışında bırakmıştı. Şimdi ise zar atma sırası

ondaydı, bunu istememişti ama zarlar artık elindeydi. Kollarındaki küçük kız gibi. Diyarın kaderini onun seçimleri belirleyecekti.

Mağaralara geldiklerinde atı durdurdu. Soluk soluğa kalmıştı, başını eğip kollarına baktı. Şimdiden güçlü olacağı belliydi. Yol boyunca bir kez bile ağlamamıştı. Sadece onu bekleyen kadere gidene kadar öylece beklemişti sanki. Küçük Su Vârisi, başına neler geleceğinden tamamen habersizdi.

Orman sessizlik ve azapla doluydu. Her yerde yıkımın şiddeti hissediliyordu. Kan ve gözyaşı yağan yağmura rağmen silinmiyordu. Su Krallığı bir kez daha herkesin üzerine yağıyor ama bu defa akıp gitmiyor, çivi gibi delip geçiyordu.

Atın gövdesine vurup arkasından uzaklaşmasını bekledi. Hiç kimsenin burada olduğuna dair bir işaret görmesini istemiyordu. Bebeğin üzerine eğilerek mağaranın oyuntu girişinden içeriye girdi. Sadece kendisinin bildiği yere ulaşmak için girintili kayalıkların arasından tırmanması gerekti. Mağara karanlıktı ve küf kokuyordu ama bu başka bir yanılsama büyüydü. Diğer herkesi buradan uzak tutmak için yapılan en büyük koruma kalkanıydı.

“Daren,” diye fısıldadı içeriden bir ses. “Sen misin?”

Daima nazik ama güçlü olan sesini hemen tanıyıp nihayet derin bir nefes aldı. Küçük bir su göletinin kıyısındaydı şimdi. İçerideki renk cümbüşünden oluşan suya baktı.

“Yapabildin mi?” diye sordu tüm diyarlar arasındaki en ulu kadın. Gökyüzünün Tanrıçası, Gela... Soluk mavi gözlerindeki büyük ihtiyaç duyan, ıstırap çeken o vakur ifade bilgeliğini koruyordu. Onu büyüten kadına bakarken bu zamana dek yaptığı en doğru şeyi yaptığını hissediyordu.

“Biliyorsun...” Sesi her şeye rağmen uyarıcıydı. “Tanrıçalara güvenmem, bunu sadece senin için yapıyorum. Beni büyüten kadın için yapıyorum.” Diğerleri ona sadece dünyanın üzerinde durması gereken bir kalkanmış gibi davranırken, Lord Daren’i ailesine düşman ederek büyütürken çocuk olmanın ne demek olduğunu unutturmasına izin vermeyen tanrıça için.

“Bunu senden boşuna istemedim Gece Yarıları Lordu.” Cümlenin ardında hem bir ikaz hem bir tehdit vardı. Daren daha önce ona

birçok şekilde seslenildiğini duymuştu ama ilk kez birisi ona Gece Yarısı Lordu diyordu. Gökyüzü Tanrıçası ona yeni bir ad bahşediyordu. Başka bir günde olsa bu onur verici olurdu ama şimdi tüm kaslarının gerilmesine neden olmuştu. Tüm bunların altında çok daha başka şeyler yattığını biliyordu. Bundan hiç şüphesi olmamıştı. Gökyüzünün kaderini çizerken ne denli acımasız olduğunu bildiği kadar bütün bu savaşın sonunun bu olmadığını da biliyordu.

“Neden onu istiyorsun?” Sesi gerilim doluydu, bebek kollarının arasında kıpırdandı. Küçük elleri onu saran parmaklardaki yüzüklere kenetlenmişti. Henüz farkında değildi ama hissettiği güç şimdiden buz gibi hissediliyordu.

“Çok soğuk...” dedi minik elini işaretparmağının arasına alarak. Onu yakmadan ısıtmaya çalıştı. Gözleri iyice açıldı. Minik ağız yavaşça kıvrıldı. Lordun dudaklarına da istemsizce bir gülümseme yerleşti.

“Beni dinlemelisin,” diye fısıldadı tanrıça. “Gökyüzü taşlarını attı. Ateş yıldızı bunu değiştiremez. Seni ben yetiştirdim ama bunu iyi biri olduğum için yapmadım. İyi biri olabilesin diye yaptım.” Kararsız bakışlarını onun dik dik bakan tanrıçalara özgü soluk gözlerine çevirdi. “O da tıpkı senin gibi. Bir melez vâris. Suyun ve...” Nefesini tuttu. Tanrıçalar bilgi konusunda hiçbir zaman cömert olmamıştı. Onlar sırların ilahileriydi. Kaderi değiştirebilecek güçlere sahipti ama onu kullanmaları yasaktı.

Suyun ve neyin?

Lafın nereye varacağını beklemeye koyuldu.

“Ateş olmazsa su olmaz, suyun olmadığı yerde ateş yanmaz. Dünya buna muhtaç. Ama ateş ve su yan yana geldiğinde sadece ölümcül olur. Tanrıçalar bir tuzak kurdu. Senin kadar ben de o tuzanın kurbanı oldum. Şimdi onu götürmeme izin ver.” Kollarını ona doğru açtı. Bütün bedeni alarına geçmiş kollarının arasındaki küçük kıızı korumak için yükselmişti. Alevler onu sarsın ama yakmasın istedi.

Aynı zamanda bir Ateş Vârisi olabilir miydi? Kayıp Ateş Vârisi...

Su Krallığı'nın vârisi aynı zamanda ateşe hükmedebilir miydi?

“Bunu hiç kimsenin öğrenmemesi gerekiyor.” Söyleyebildiği tek şey bu oldu. Gökyüzünün bunca gücü neden bu kadarcık bir kıza

verdiğini bilmiyordu. Tıpkı lordun omuzlarına yüklediği güç gibi. Tıpkı ölümüne yol açan Su Lordu'nun gücü gibi. Ama hepsinden daha büyük.

"Onu saklamam gerekiyor, korunması gerekiyor. İnsan diyarıyla aramızdaki perde yırtıldı, bırak onu götürüyüm."

"Onunla kalamazsın," diye bağırdı Lord Daren istemsizce. "Senin de peşine düşecekler. Diğer tanrıçalara yaptıkları gibi. Onu hiç bilmediği bir diyarda yalnız bırakamazsın."

"Yalnız olmayacak, gökyüzü onun yanında olacak. Yüz yıl sonra yeniden doğmuş olacak. Normal bir ailede doğacak. Olması gerektiği yaşta olacak. Olması gerektiği bedende olacak. Kaderi çoktan yazılmış olacak."

Lord Daren irkildi. Onu bir yıldızın içine saklayacaktı. Yeniden doğması için. Bu, tanrıçaların bile çok nadiren yapmaya cesaret edeceği bir sihirdi. Elemental yüz yıllık bir cezaya mahkûm edilmişti. Yüz yıllık.

"Kaderi ne?"

"Kaderiniz..."

Kaşlarını çattı ve tanrıça onlara doğru bir adım attığında bebeği kendine doğru çekti.

"İkiz alevin ne olduğunu biliyorsun." Bariz olan bir şeyi söyler gibi aceleci ve durumdan sıkılmış görünüyordu. "Oldukça nadir görülür. Bu hem bir lütuf hem bir lanettir. Gökyüzü seni sevmekten men etti çünkü bir gün ailenin, kardeşliğin, dostluğun da üzerinde bir sevgiyi tadacaksın. Tıpkı onun gibi." Tanrıçanın gözleri lordun kucağında olan bebeğe döndü ve gülümsedi. "Bir gün yeniden doğacak ve bütün sevgisi şimdi tutunduğu gibi senin olacak." Duruşunu dikleştirdi. "Bu diyar iki kez bir melezi doğurdu, biri o biri sen oldun. Sonunda ikimizin gücü de çatışacak. Ya birbirinizi tamamlayacaksınız ya da ruhlarınızı parçalayacaksınız. Ateş ve ışık harlanacak, taşkın denizler ve kayalıklara vuracak. Ya boyun eğeceksiniz ya da bu uğurda yok olacaksınız."

Bir anlığına savaşın, fırtınanın, patlamak üzere olan volkanın bile üzerinde bir gürlüğü hissetti Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası. Sanki kalbinin bir parçasını kestiler ve kollarından aldığı bu küçük

kızın kalbine gömdüler. Onu kurtardı, korudu, sakladı. Ona inandı. Ve bir gün yeniden ona döneceği ihtimaline tutundu. Sihrin ne olduğunu biliyordu, ateşin nasıl yaktığını ve ışığın ne kadar hızlı hareket ettiğini ama hissettiği şey bunlardan daha kuvvetli ve daha hızlıydı. Zihnine binlerce görüntü, binlerce ses, binlerce his akın etti. Eksik olan her şey yerini hiç yadırgamadan birbirini buldu. O kocaman kara delik dengini buldu, üzerine bir perde örtündü. Aynı hızla perde uçtu, karanlık şiddetli bir fırtınayla yuttu onu. Görüntüler, sesler ve hisler dağılmaya başladı. Yeniden eksildi. Yeryüzünü parçalamak ister gibi düşen yıldırımın onu çarptığını zannetti.

“O daha bir bebek...” diye fısıldadı. Mantığı, hissettiği o devasa duyguyu kazımak istedi ama bir gram toz bile kaldıramadı. *Sihirden daha sihirlî*, diye düşündü. *Ve yıldızlardan daha parlak*. Herkes onun kötünün kötüsü olduğunu söylerken.

“Alfinler yıldızlara üflenen ruhlardır, hepsinin bir amacı vardır. Ölümlüler kader der buna ama alfinlerin varoluş amacı kadere yazmaktır. Nil Nehri taşıdığına bir enerji patlar, ana rahminden doğan bir bebek gibi; aslında varoluş doğurur. Ölümlülerin ruhları güneştir, alfinlerin yıldız. Sirius yıldızı ise o ruhların çıkış kapısıdır. Bedenler sadece taşıyıcı birer konaktır. Asıl olana varmak için bir yoldur. İnsanlar düşünceleriyle doğurur, gökyüzünde Sirius ve Güneş’in kavuştuğu zaman çarkında. Aklından geçenlerin bir bir oluşuna şahit olur. Alfinler ise zamanı, bitişleri ve başlangıçları doğurur. Bedenler sadece taşıyıcıdır, alfinlerin ruhu yaşar. O bir bebek değil, bir bebeğin içine saklanmış bir ruh. Şimdi bir yıldızın kalbinde saklanacak. Bir yıldız senin en büyük imtihanın olacak. O bir bebek değil, o evrenin kaderini nakış gibi işleyecek. İnsanlar doğar, büyür ve ölürler. Yaşlanırlar ve yok olurlar ama alfinler doğar ve savaşır. Dünyaya geldiğinde başlar mücadelesi. Siz doğmadınız, dünya sizin savaş meydanınızdı ve nefes aldığınız ilk an ilk kuşanmanız. Senin kapın daha erken açıldı ve ruhun bedenini buldu. Onunki bir yüz yıl sonunda yeniden üflenecek. Onu şimdi koruyacaksın, ileride seveceksin ve sonra savaşacaksın. Belki onu yok edecek olan da sensin. Bir gün yok etmek isteyeceksin. İkiniz aynısınız, bir aynanın yansımasıdır ama aynalar kırılır, yansıma-

lar yanulsamalarla karışır. İkiz alev budur, birbirinizi sevebilir ya da öldürebilirsiniz. Şimdi gökyüzü bir doğum sancısı çekiyor, bu gece birçok şeyin sonu olacak ama geleceğinizi doğuracak.”

Ateş ve Işık Krallığı'nın Ishası Lord Daren, öğrendiği yeni şeylerle birlikte olduğu yerde sarsıldı. Hem olanları sindirmeye çalışıyor hem de ihtimal vermiyordu. O sadece bir bebektir. En yakın dostundan kalan bir emanet. Lordlar ve Vârisler birbirine muhtaçtı, birbirini tamamlar, birbirini sever ve birbiri için savaşırdı. Başka bir krallığın lordu ve vârisi tarihi boyunca hiçbir zaman birleşmemişti. Bu bir zorunluluk değildi ama bunun olmadığı da hiç olmamıştı. Şimdi gözlerine kilitlendiği bebeği korumak istiyordu, tüm kötülüklerden uzaklara saklamak. Bir gün onu öldürmek isteyecek miydi?

Sevecek olma düşüncesini aklından bile geçiremedi.

“Bu mantıksız.” Başını, düşüncelerden kurtulmak istercesine iki yana salladı.

Tanrıça ona gülümsedi. Tıpkı küçükken yaptığı gibi. Parmaklarını boşluğa kaldırıp elindeki bir avuç yıldız tozunu boşluğa serpti. Karanlık içinde yıldızlar parladı. Bir silüet boşluğun içinde tıpkı bir yansıma gibi belirmeye başladı. Uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülen ve kahkahalarla gülen genç bir kız ona doğru baktı. Durduğu yeri tanıyordu, Ateş Krallığı'nın mutfağındaki ahşap masanın hemen önündeydi. Oraya girdiği için annesinden defalarca kez ceza aldığı yer. Ama yine de her seferinde kaçıp saklandığı yer. Yalnızlığını en çok hissettiği yer. Şimdi orada biri vardı, onun gibi gülüyor, onun gibi eğleniyordu. Belki de onun gibi saklanıyor ya da nihayet saklandığı yerde biri onu buluyordu.

“Ama o bir bebek değil,” diye sevecenlikle avucunu kendine çekip görüntüyü sildi tanrıça.

“Bekle,” diye elini uzattı Lord Daren telaşla ama görüntü yok olmuş, parmakları yine bir boşluğu tutmuştu. Boşluk eskisi gibi değildi, hissettiği kadar yalnızlıkla çevrelenmemişti. Boşlukta tanıdık bir his vardı. Oraya bir yıldız sıkışmıştı ve boşluğun karanlığını aydınlatmıştı.

Beklenmedik bir yaz yağmuru ve geriye sadece sarhoş edici bir korku bırakmıştı. Lord Daren afallamış şekilde görüntünün ve ko-

kunun peşine düşmüştü. İçinde öyle büyük bir ateş alevlenmişti ki şimdi dizlerinin üzerine çöküp tanrıçaya onu geri getirmesi için yalvarmaya hazırды. Derin bir nefes alıp yanılsamayı içine çekti. Kızın yüzünü hafızasına kazımaya çalıştı, saçları simsiyahtı. Kendi kuzgun saçları hatta kanatları gibi. Su Krallığı gibi aklara bulanmamıştı, yanardağ kayaçları gibi karanlıktı. Gözleri maviydi, en yakın dostu Arın'ın gözlerinin mavisi gibi değil, şu an neler olduğundan habersizce tanrıçanın kollarında uykuya dalmış bebeğin gözleri gibi değil, kendi gözleri gibi alev mavisi rengindeydi. Ama bakışları, kahkahaları... Onlar tamamen Su Krallığı'na aitti.

“Bir gün başka türlü parlayacaksın,” dedi tanrıça bebeğin kulağına eğilip.

“Bekle!” dedi yeniden Lord Daren. Adımları beyaz elbisesinin eteklerinin altında küçük su kuyusuna doğru yönelmişti. Dizlerine kadar o suyun içine batmıştı bile. Bebeğin minik parmaklarını yeniden işaretparmağıyla tuttu. Gözlerini kapattı ve tüm dünyadan daha büyük olan bir tılsım yarattı. İşaretparmağını dudaklarının hemen üzerindeki boşluğa bastırdı. Görünmez bir büyüün kokusu mağaranın içinde döndü. Küçük kızın kaburgalarının üzerinde alev şeklinde bir iz belirdi.

“Bir mühür değil, sigil değil. Bir doğum lekesi,” diye fısıldadı tanrıça hayranlıkla. “Sonsuza kadar onunla ve ondan doğanlarla kalacak ama hiç kimse anlamayacak.”

“Onu koruyacak,” diye fısıldadı alevlerin lordu. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

“Yeniden doğduğunda onu bulmak zorundasın Daren, onu yeniden korumak zorundasın. Ama şunu anlamalısın, bazen birini korumak için ona zarar vermek gerekir. Tıpkı daha iyi bir dünya için başlayan bir savaş gibi. Onu öldürmek zorunda kalsan bile onu koruyacağına yemin etmelisin.”

Ateş ve Işık Ishası Lord Daren abisi gibi değildi; abisi ateşten dövülmüş bir asker gibiydi ama onda ışığın gölgeleri vardı. Işığın oyunları. Işığın yarattığı gibi yanılsamalar yaratırdı. Bu yüzden o bir hayalbazdı. Tanrıçalar ona krallığının en büyük nimetini bahşetmişti. Zihinleri kurcalamayı. Bu yüzden gördüklerinin gerçek ol-

duğunu biliyordu. Onlar yanılısamalardan fazlasıydı. İçinden Ateş Krallığı'na koşup mahzenin üzerindeki o mutfağa kaçmak ve o kızı aramak geliyordu, o masanın altına girmek ve kız onu buluncaya kadar orada saklanmak.

“Yemin ederim.”

“Kalbi büyüdüğünde seni yeniden bulacak.”

“Bekleyeceğim,” diye fısıldadı son kez. Deri tuniğinin iç cebinde taşıdığı Su Krallığı'nın mavi elmas taşlı kolyesini bebeğin boynuna taktı. Küçük kız uykusunda taşa tutundu. Tanrıça suyun içine doğru ilerledi. İlerlerken kendi şarkısı söylemeye başladı. Sadece en büyük tanrıçaya özgü o melodiyle. İnsanları, alfinleri tüm yaratılanları öldürebilecek o şarkıyı.

O bir çığırkandı.

Gökyüzüyle yağmurun savaşı başladı
Okyanusların kalbi göğe saklandı
Bir yıldız onun için ruhunu parçaladı
En büyük kayıp ve en büyük sevgiyle kuşandı

Alevler ve ışık yol göstericisi
Günahlar konseyinin veliahtı
Suda doğdu ama ateşten kalbi
Ayağa kaldıracak ruhları göklerin efendisi

Ama bu defa sesini hiç duymaması gerekenler duydu. Mağaranın içinde fısıltılar, çığırkancanın şarkısını okşadı. Büyü usul usul geriye çekildi.

“Bırak onu Gela,” diye seslendiler aynı anda. Üç ses, üç kelime.

Gela elinde tuttuğu bebeği kendine doğru çekti. Ateş Lordu kılıcını çıkarıp onlara doğru döndü. Tanrıça ve bebeğin önünde, göletin kıyısında duruyordu. Etraflarında dizili renkli taşlar gökkuşağını anımsatan bir cümbüşle parlardı.

İnsanların koruyucusu Tanrıça Ceni, Doğanın Koruyucusu Tanrıçası Ugün, Hayvanların koruyucusu Tanrıça Edik.

“Kızlar,” dedi Lord Daren gülerek. “Burada özel bir toplantı yapıyorduk.” Kılıcın sapını kuvvetle kavradı. Onlara karşı tılsım kullanamazdı. Bu ulu yaratıkların lordlar tarafından dokunulmaz olmak gibi kötü bir yanı vardı. Ve tanrıça oldukları için herkes ilahi ve iyi yaratıklar olduğunu düşünmek isterdi ama hepsinin tek derdi dünya ve yaratılışın mutlak kurallarıydı.

“Kızı bize verin,” diye öne çıktı Ugün.

“Hayır!” Gela bebeği daha da kendine çekerek duruşunu korudu.

“O krallığın kurtarıcısı. Amon’a karşı tek zaferimiz. Su Lordu öldü. Denge sağlanmak zorunda. Yeni krallığın başına o geçmek zorunda.” Sesleri dikili taşların yazılı olan kuralları gibi netti. Diktatör bir duruş sergilemekten geri kalmayacaklarını ikisi de anlamıştı. Tanrıçalar bir bebeği istediği zaman ortada büyük bir yanlışlık meydana oluyordu. Yıllar önce ilk doğan melez olan Lord Daren’i himayelerine aldıkları zaman gibi.

“Bir krallığın başına geçmek mi? Hayatta ve hâlâ burada olduğunu öğrendiği an Amon onu da öldürür!” Ve buna izin vermemek için tüm diyarı yerle bir etmesi gerekir.

“Biz onu koruruz!”

“Koruyabilseydiniz şu an diyar bu halde olmazdı. Kızın peşini bırakın ve kendinizi korumaya bakın. Ateş yıldızı tepemizde parlıyor. Amon tüm diyarların taşlarını ele geçirdi. Ona siz bile karşı koyamazsınız.”

“Doğanın gücü ilahidir ve ilahi adaleti sağlar.”

Yine hep bir ağızdan konuşmalarına gözlerini devirdi. Onlarla geçirdiği birkaç yıl bile katlanılmazdı. Şimdi ise birkaç dakikaya dahi tahammülü yoktu. Onlardan da sözde adaletleri için bastırıp durdukları yazılı olmayan kurallarından da bıkmıştı.

Ellerini havaya kaldırıp birer adım öne çıktılar. Kılıcını savurmak için Ateş Lordu da öne çıktı ama aynı anda tılsım yapan üç tanrıça için bu yeterli değildi. Lordu kolayca yana savurdular.

“Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak.”

“Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak.”

“Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak.”

Gela ile göz göze geldiler. Etraflarına ördüğü kalkan gitgide zayıflıyordu. Bununla tek başına mücadele edemeyeceğini biliyordu. Biraz sonra tüm Elemental yapılan tılsımların hem sesini duyacak hem kokusunu alacaktı. Amon'un bunu hissetmesi işten bile değildi.

Lord Daren, Gökyüzü Tanrıçası'nın kollarıyla sıkı sıkı sardığı bebeğe baktı. İçinde durdukları tek geçide. Onu koruması gerektiğini biliyordu. Ve bazen bunu ona zarar vererek yapması gerektiğini biliyordu. Elini kaldırdı, havada yan döndürdü ve bir su dalgasını savuruyormuş gibi boşlukta sertçe itti. Küçük kız, tanrıçanın kucağından kalkanın tek yırtığı olan suyun içine düştü.

Gela binlerce yıldızın kalbinin söküldüğünü hissederek bağırdı. Mağaranın duvarlarını süsleyen taşlar binlerce parçaya bölünüp cam kırıkları gibi üzerlerine dağıldı. Küçük kız hiç bilmediği karanlık suların içinde gitgide dibe batarak büyük bir boyutun dışına savruldu.

Tanrıçalar yaşanan ânın büyüklüğüyle bir saniye için durdu. Lord Daren'e ve suya baktılar. Hepsi birden suyun içine doğru ilerledi. Kutsal emanetini kaybeden Gökyüzü Tanrıçası tüm diyarı şiddete boğacak bir feryat savurdu. Ateş Lordu'na söylememişti ama biraz önce kollarından kayıp giden kız onun kızıydı. İlk tanrıça çocuğu. İlk gökyüzü melezi. Evrenin en büyük sırrı çocuğunu kaybeden bir annenin ağıtında yankılandı. Mağaranın içindeki herkes sesin şiddetli dalgasıyla geriye doğru savruldu. Tanrıçalar sert kalyalara çarptı. Gela suyun içine eğildi, elleri aradı... aradı... ama bebeği bulamadı.

"Bize ait olanı çaldın!" diye kükredi İnsanların Koruyucu Tanrıçası. "Diyara ihanet etmenin bedelini biliyorsun."

"Her saniyesine değerdi," diye karşılık verdi Ateş ve Işık Ishası Lord Daren.

"Su Krallığı koruyucusu olmadan yeniden doğamaz. Su olmadan bütünlük bozulur, dengeler altüst olur. Kalbimiz bölünür. Zihnimiz bulanır. Ruhumuz eksik kalır."

Doğanının Koruyucu Tanrıçası bir adım öne çıktı.

"Sen de bunları yaşayacaksın ruhu ona bağlı olan." Lord Daren'e yanaşıp gözlerinin içine baktı. "İkarus..." diye fısıldadı. "Sana krallığını doğuran ejderin alevleri ile krallığını koruyan ankanın ışığı

bahşedilmişti. Işık olmadan kanatlarını nereye doğru çırpacağını asla bilemezsin, bu yüzden o kanatlar sana bahşedildi. Şimdi eksik kalan bu diyar gibi sen de kör kalacaksın.” Elini adamın göğsüne bastırды, parmakları göğüs kafesini delip Lord Daren’in kalbini kavradı, elini çevirirken gözleri oyulmuş gibi bir acının kükremesiyle dağlar yankılandı. Tanrıça parmaklarını geri çektiğinde küçük bir ışık huzmesi avucunda duruyordu. “Krallığına bir daha güneş doğmayacak, ışık bir daha sana yol göstermeyecek, yolundan sapıp duracak hiçbir zaman nihai gerçeği bulamayacaksın.”

Ateş Lordu aldığı yarayla birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Evren bir anda toz bulutuna dönüşmüştü. Ne alevlerin gölgeleri vardı ne ışığın yansıması. Asırlar gibi geçen saniyelerde kör kaldığını sandı. Karanlık üzerine öyle güçlü çullanmıştı ki bir daha altından kalkamayacağını sandı. İçinde iyi olduğuna emin olduğu bir şeyler kırılıp savruldu. Parçalar onu ilmek ilmek kesmeye başladı. Gözlerini zorlukla açtığında acısı bakıydı ama kör olmamıştı, krallığının kör bırakıldığını hissetti. İki camı vardı da birini almışlardı sanki. Dizlerinin üzerinde yere yığıldı. Karanlık yeniden onu çevreledi. Bilinci karanlığın içinde kaybolmaya başladı. Şimdi ne sesler ne görüntüler, hepsi buğulu ve anlaşılmayacak şekilde karmaşıktı. Yeniden gözlerini açmaya, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bütün bunlar sadece düşüncesindeydi, bedenine ulaşamıyordu.

“Güneş’in, Ay’ın ve yıldızların olmadığı bir karanlığa mahkûm edileceksin.”

“Ne cüretle!” Ayağa kalktı Gökyüzü Tanrıçası Gela. “Ne cüretle gökyüzünü bir lanete bulaştırırsın!” Çektiği derin kaybın acısı henüz tazeydi. Gözyaşı değil kan sızıyordu göz pınarlarından. Bir tanrıçanın kana bulanmış gözyaşı bir diyarı bin yıl boyunca lanetlemeye yeterdi. Doğanın tanrıçasının avucunda tuttuğu ışık huzmesini sadece parmaklarını çevirerek kendi avucuna aldı. Ama kendi göğsüne saplanan acı onun suyun içinde dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

“Gökyüzü seni affetmeyecek,” diye öne çıktı insanların koruyucu tanrıçası. “Bu da senin cezan Gela, bir melezin affı yoktur. Yapman gerekeni biliyorsun, tanrıçaların nasıl yok olduğunu biliyorsun.”

